

अनाहूतोपि स्वक्षेमार्थं अप्राथितोपि वारयेयं धूतं अंतर्यामित्वेन कथापक्षे तज्जुरेवार्थः ॥ २ ॥ बहिर्यामित्वेनापि धूतवारणोपायमाह भोष्मेति द्वाभ्यां ॥ ३ ॥ राजेन्द्रधृतराष्ट्रवपुत्राणां धूतेन अलं इति वैचित्रवीर्या
 दीन्यति त्वन्निमित्तं हेयमभ्युधिष्ठिर अहंतवधूते दोषान् अचक्षंव्यक्तं कथितवान् स्यामिति संबंधः ॥ ४ ॥ वीरसेनसुतः नलः यैः अक्षैरिति शेषः ॥ ५ ॥ सातत्यं अविच्छेदं प्रसंगस्य धूतक्रीडायाः हीयमानोपि जयाशया
 पुनः पुनर्दीव्यत्वेत्यर्थः ॥ ६ ॥ कामः रागः ॥ ७ ॥ वक्तव्यं अधिगंतव्यं ज्ञातव्यं गत्यर्थस्य वजेरिदं रूपं वचेरेवार्थः ॥ ८ ॥ तदेवाह एकाहादिति व्यसनं राज्यभ्रंशादि अर्थानां धर्मार्थकामानां पुमर्थानां ॥
 १॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ अपनीतेन अन्यायेन दुरोदरात् धूतकारान् ॥ १३ ॥ आनर्त्तुषु आसंतां नर्त्तयंति तेषु धीविलासेषु पक्षदेशविशेषेषु ॥ १४ ॥ कथांतरमवतारयितुं कथापक्षमेवानुसरति सोहिमि
 आगच्छेयमहं धूतमना हूतोपि कौरवैः ॥ आं विकेयेन दुर्द्धराज्ञादुर्योधनेन च ॥ वारयेयमहं धूतं बहून् दोषान् दर्शयन् ॥ २ ॥ भीष्मद्रोणौ समानाव्यक्तं पंवाह्नीक
 मेव च ॥ वैचित्रवीर्यराजानमलं धूतेन कौरव ॥ ३ ॥ पुत्राणां तव राजेन्द्र त्वन्निमित्तमिति प्रभो ॥ तत्राचक्षमहं दोषान् यैर्भवान् व्यतिरोपितः ॥ ४ ॥ वीरसेनसुतो
 यैस्तुराज्यात्प्रश्रितः पुरा ॥ अतर्कितविनाशश्च देवनेन विशापते ॥ ५ ॥ सातत्यं च प्रसंगस्य वर्णयेयं यथातथं ॥ ६ ॥ स्त्रियोक्षामृगयापानमेतत्कामसमुत्थितं ॥
 दुःखं च तुष्टयं प्रोक्तं यैर्नरो भ्रश्यते श्रियः ॥ ७ ॥ तत्र सर्वत्र वक्तव्यं मन्यंते शास्त्रकोविदाः ॥ विशेषतश्च वक्तव्यं धूते पश्यंति तद्विदः ॥ ८ ॥ एकाहा इव्यनाशोऽत्र ध्रुवं व्य
 सनमेव च ॥ अभुक्तनाशश्चार्थानां वाक्पारुष्यं च केवलं ॥ ९ ॥ एतच्चान्यच्च कौरव्यप्रसंगिकदुकोदयं ॥ धूतं ब्रूयामहाबाहो समासाद्यां विकासुतं ॥ १० ॥ एव
 मुक्तो यदि मया गृहीयाद्वचनं मम ॥ अनामयं स्याद्धर्मश्च कुरुहणां कुरुवर्द्धन ॥ ११ ॥ न च तस्मिन् मराजेंद्र गृहीयान्मधुरं वचः ॥ पथ्यं च भरतश्चेष्टनिगृहीयां बलेन
 तं ॥ १२ ॥ अथैनमपनीतेन सुहृदो नाम दुर्हृदः ॥ सभासदो नुवर्त्तेरंस्तां श्वहन्यां दुरोदरान् ॥ १३ ॥ असान्निध्यं तु कौरव्यममानर्त्तं स्वभूतदा ॥ येन दं व्यसनं प्राप्ताभ
 वंतो धूतकारितं ॥ १४ ॥ सोहमेत्यकुरुश्चेष्टद्वारकापांडुनंदन ॥ अश्रौषं त्वां व्यसनं मम प्रपश्यामि सहसोदरैः ॥ १५ ॥ श्रुत्वैव चाहं राजेन्द्र परमादिग्रमानसः ॥ तूर्णमभ्याग
 तोस्मि त्वां द्रष्टुं कामो विशापते ॥ १६ ॥ अहो कच्छ्रमनुप्राप्ताः सर्वस्मभरतर्षभ ॥ सोहं त्वां व्यसनं मम प्रपश्यामि सहसोदरैः ॥ १७ ॥ इ० म० भा० आ० प० अर्जु० प० वा
 सुदेववाक्ये त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥ ॥ १४ ॥ युधिष्ठिर उवाच असान्निध्यं कथं कृष्ण तवासीदृष्णिनंदन ॥ क्वचासीद्विप्रवासस्ते किंचाकार्षीः प्रवासतः ॥ १५ ॥
 त्यादिना एत्य आगत्य युयुधानात्सात्यकेः ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ इत्यारण्यके पर्वणि नैलकंठीये भारतभावादीपे त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥ ॥ १४ ॥ असान्निध्यमिति अत्र संक्षेपविस्ताराभ्यां सौभवाधउपा
 ख्यायते तस्य तात्पर्यं संसारसागरमध्ये द्वारकाव्ये स्थूलसूक्ष्मदेहद्वयरूपेक्षेत्रे विस्मरणरूपाद्गवदंसं निधानात्काममनोरथाख्यं सौभमारुह्यागतेन शास्त्राख्येन महामोहेन शोकैरुपद्रुते सति प्रयुष्मादिस्वरू
 पायज्ञादयो धर्मास्तं वारयितुमक्षमा अभवन् ततो हंचित्तद्वारकामेत्यचिदात्मानं मम धिक्षिपंतं शाल्वमोहं ब्रह्मविद्यास्त्रेण हतवान् तत्सुरंचमनोरथसौभं पातितवानिति एवमेव युद्धादिरूपकेण सर्वत्राख्यायिकाता
 त्पर्यमुनेयं तथाच श्रुतिः द्वयाह प्रजापत्या देवाश्चासुराश्चेत्यादिना देवासुरशब्दैः शमकामादीन् विवक्षितान् धुद्धरूपकेणाध्यात्मिकमर्थं निरूपयति तद्विहापिज्ञेयं श्रुत्यनुसारित्वाद्भारतस्मृतेः ॥ १ ॥